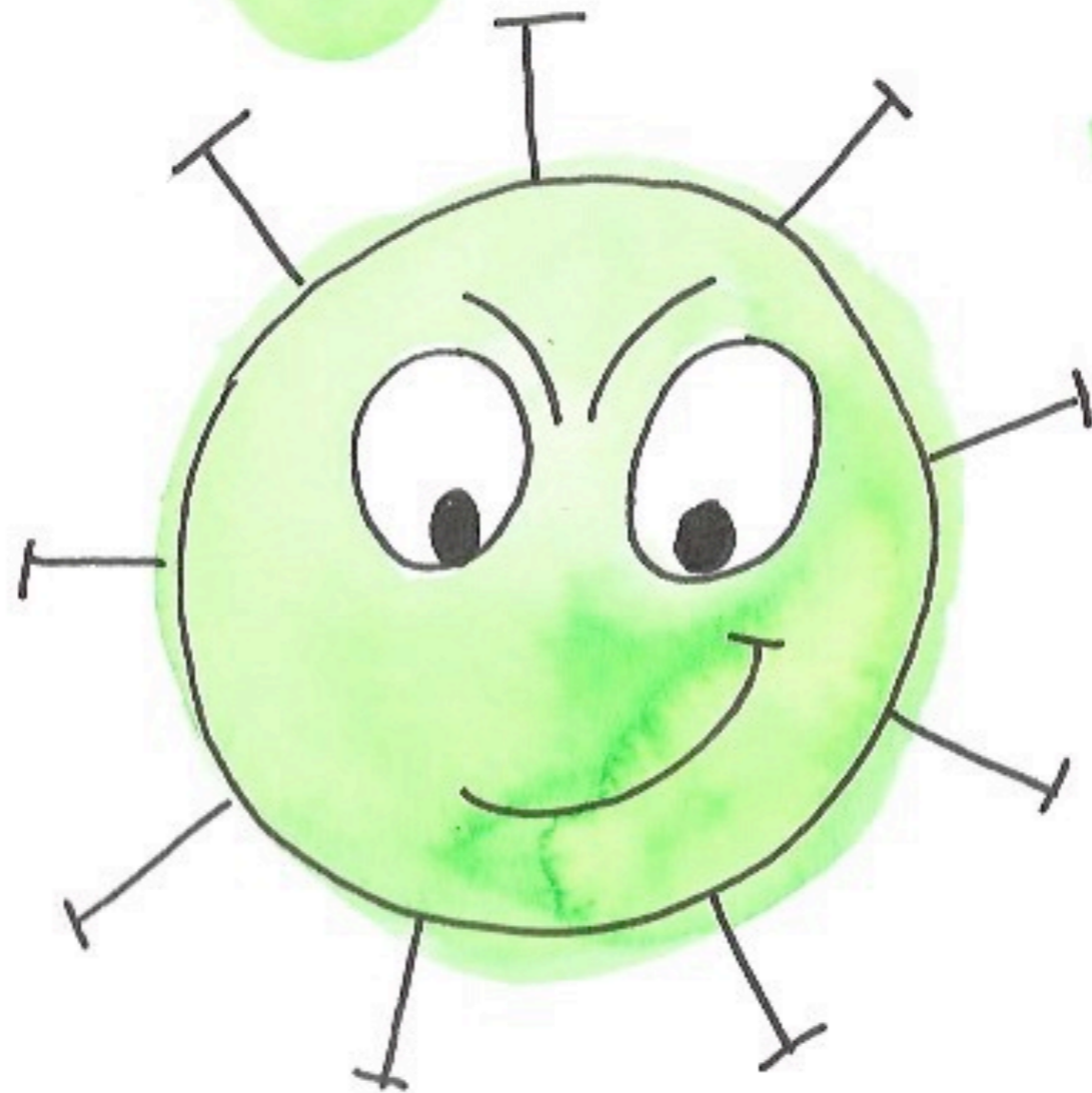
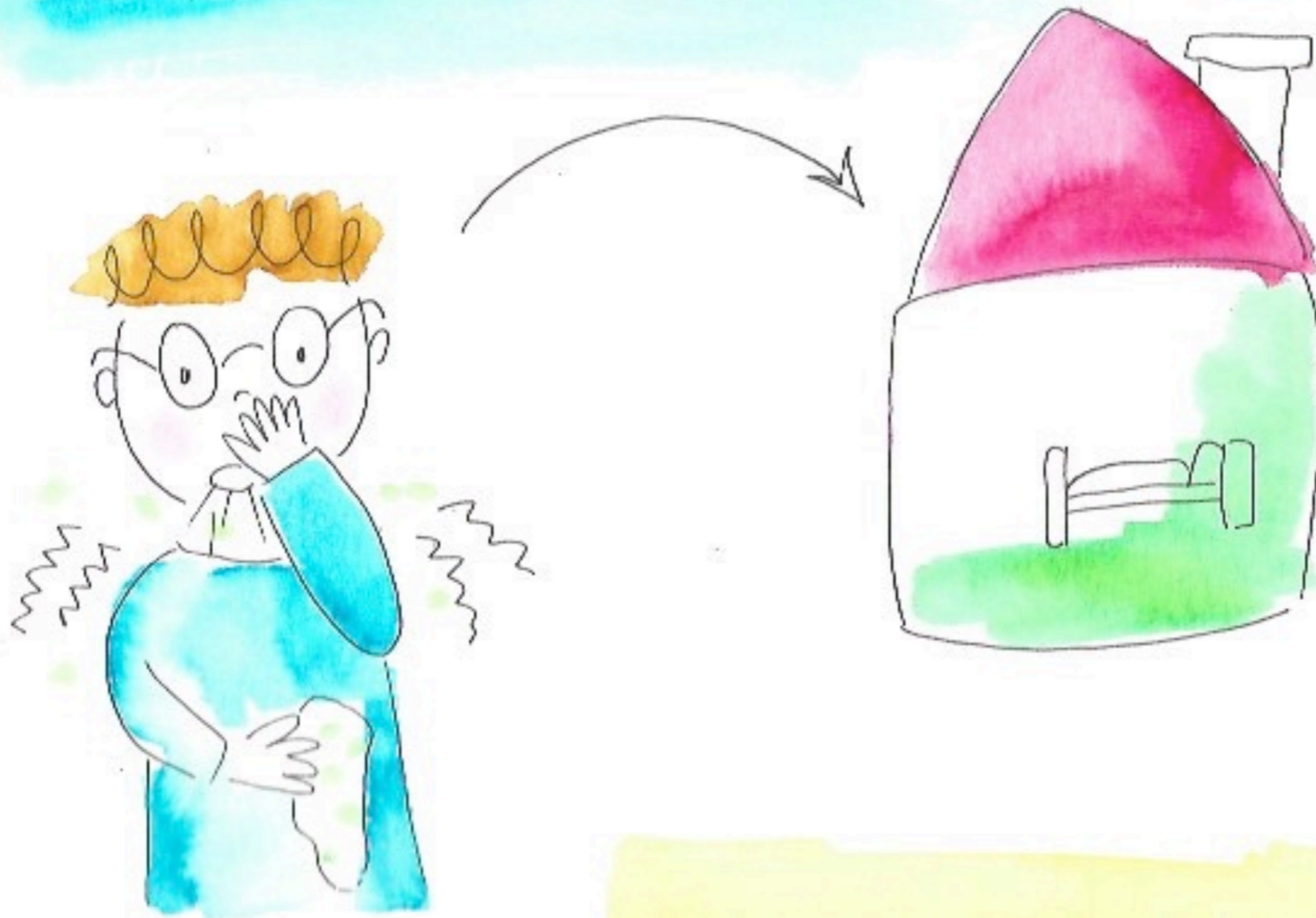

Het monstertje

dat heel de tijd wou prikken...

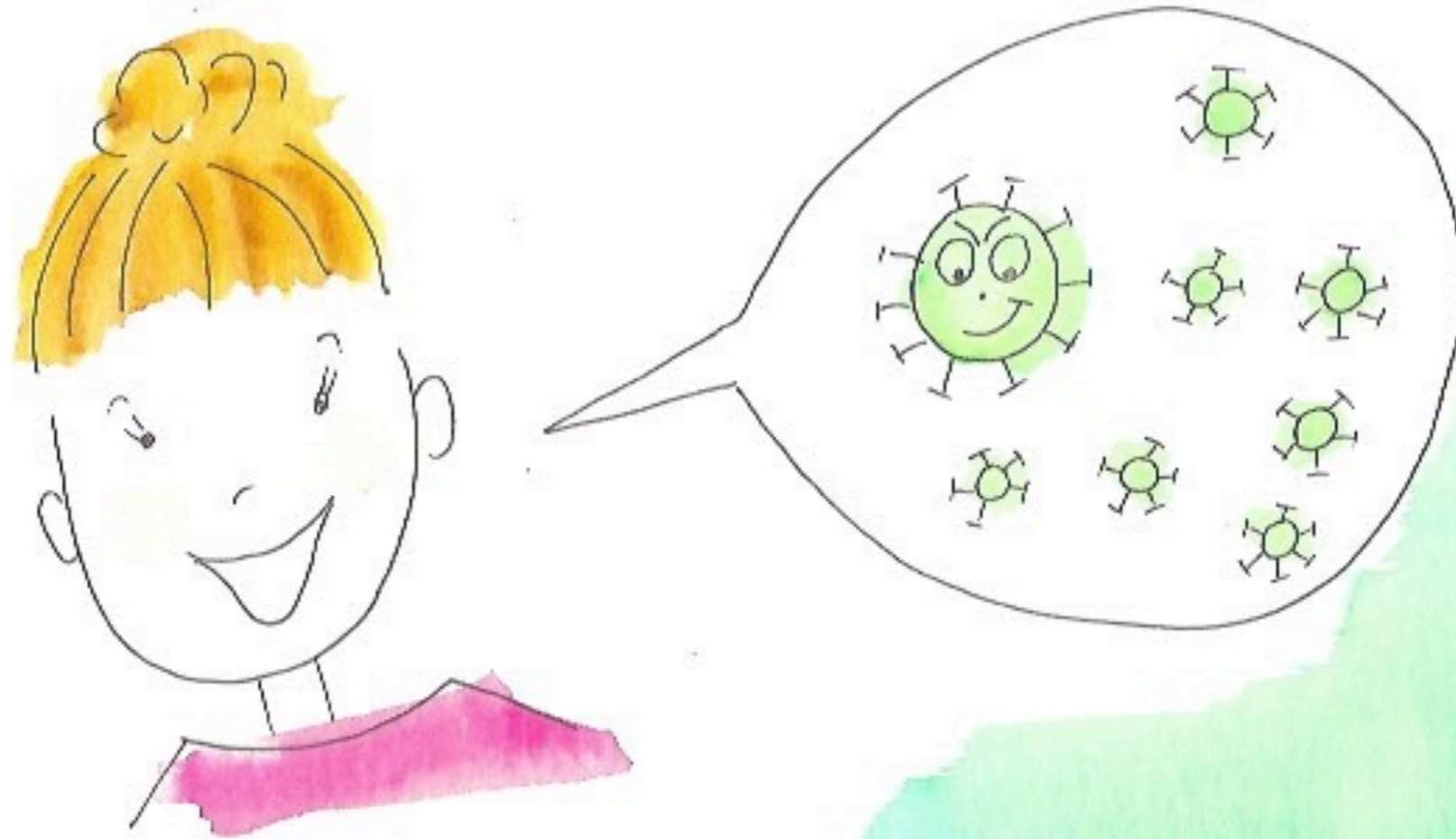
De buurman van Mientje is ziek.
Hij hoest, hij niest, hij heeft het warm en koud.
Hij blijft in zijn huis en rust uit in bed.

Mama en papa zitten aan de keukentafel. Ze praten met elkaar, ze kijken naar hun telefoon, ze luisteren naar de radio, ...
Wat is er aan de hand?

Mama neemt plasticine en rolt een bolletje voor Mientje.

‘Kijk, er is een heel gemeen monstertje.
Hij heeft scherpe stekeltjes en hij wilt al de mensen
op de hele wereld prikken en ziek maken.
Het monstertje heeft vele vriendjes.’

‘Het zijn slimme monstertjes.
Ze zijn heel klein zodat we ze niet kunnen zien.
Ze plakken aan onze handen en vliegen mee als we niezen.’

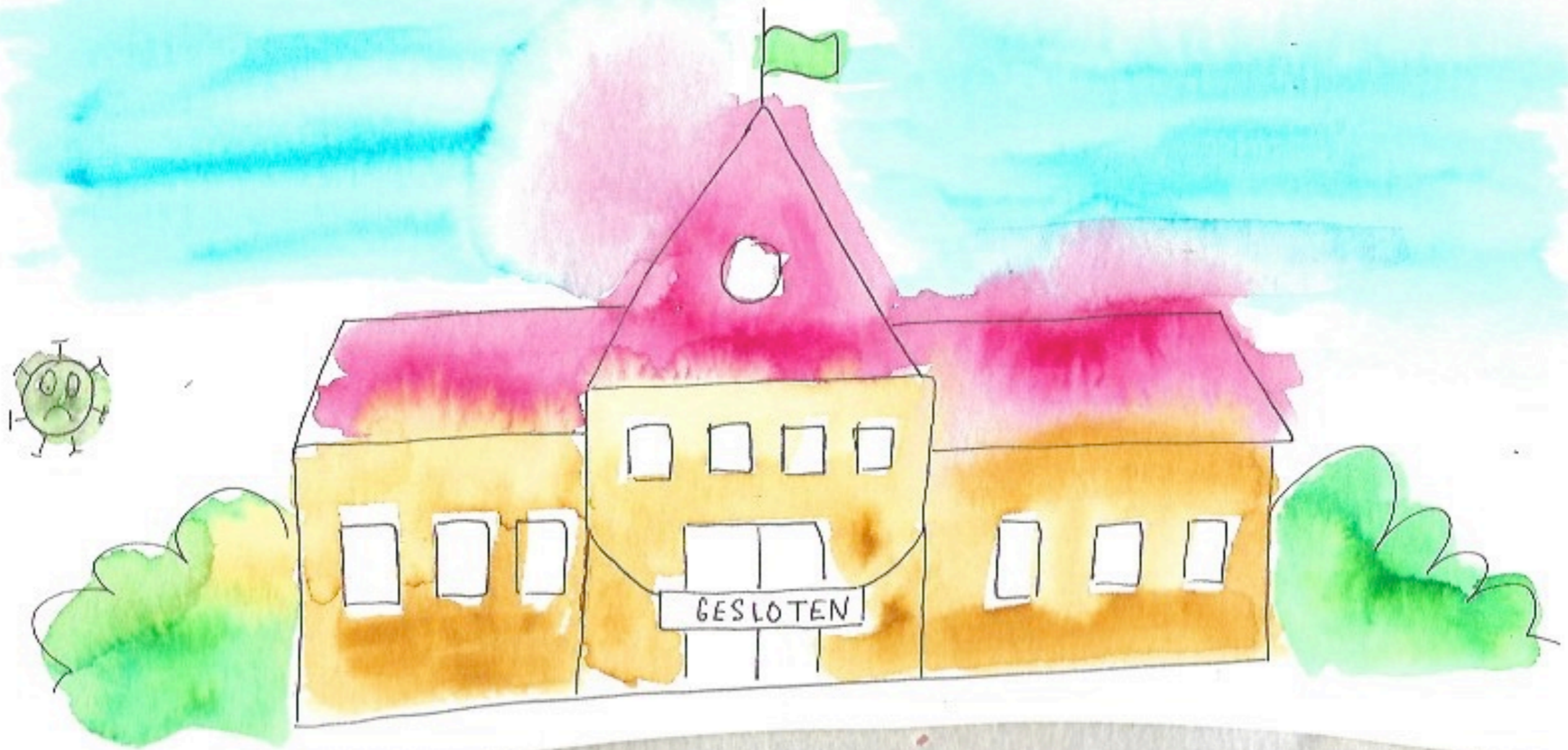

‘Gelukkig zijn de mensen van de hele wereld veel slimmer dan de monstertjes. We hebben een plannetje zodat de monstertjes ons niet meer kunnen prikken!
Doe je mee?’

Dat wil Mientje wel!

‘Alle scholen blijven dicht. De juffen, de meesters
en de kinderen komen niet meer samen.
Ook thuis mogen vriendjes even niet meer komen spelen.’

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

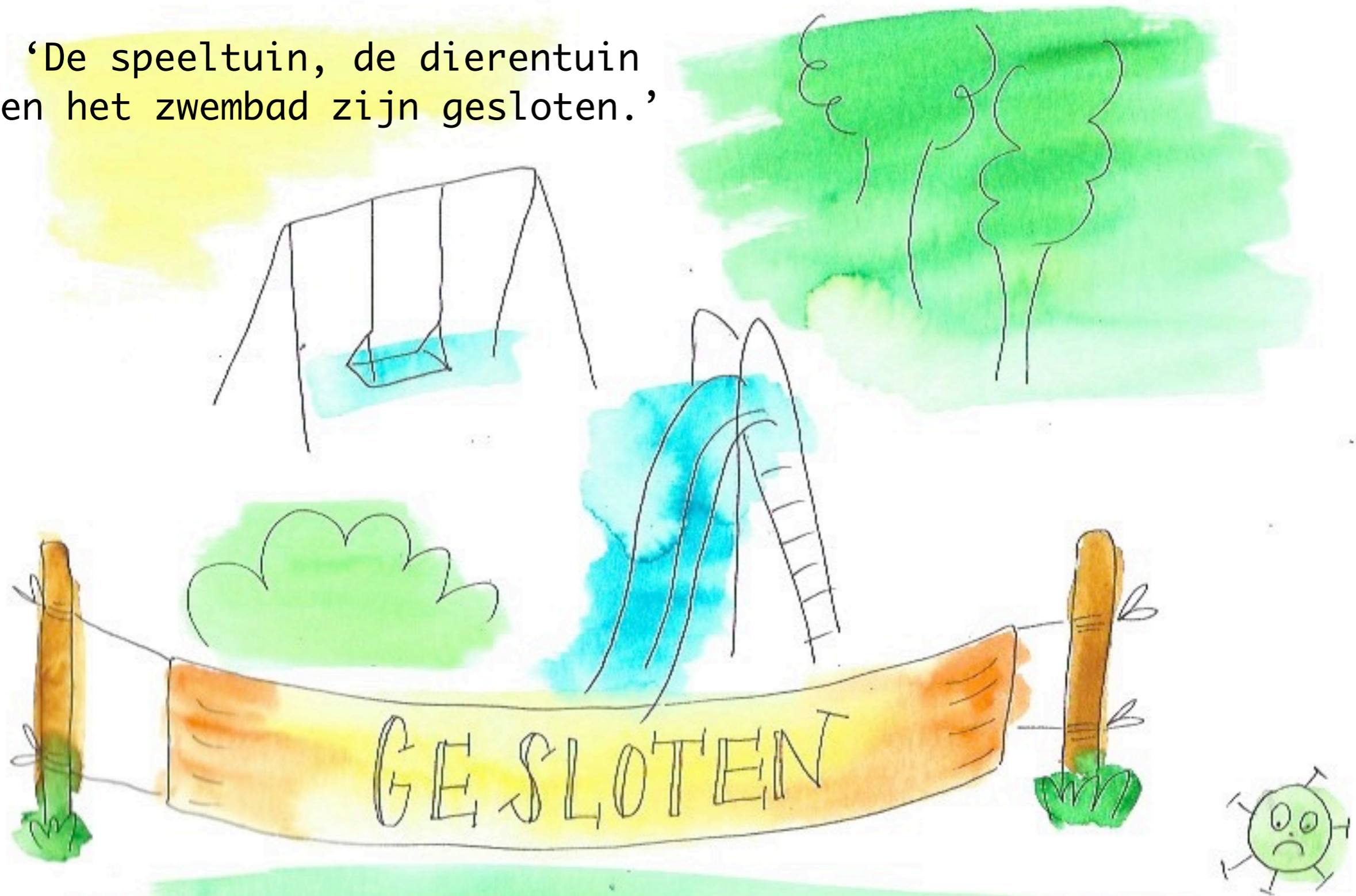

‘Mama’s en papa’s gaan niet meer naar hun werk en blijven thuis.’

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

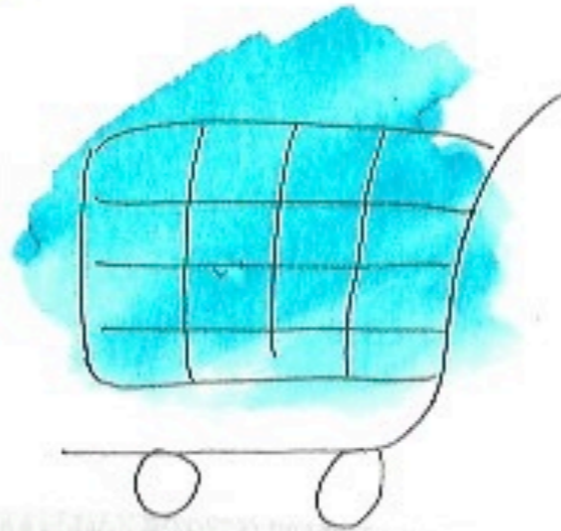

‘De speeltuin, de dierentuin
en het zwembad zijn gesloten.’

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

‘In de winkel rijden de mensen met hun karretjes
ver van elkaar.’

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

‘De dokter en de verpleegster dragen een mondkapje en een speciale jas.’

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

Het zonnetje schijnt!

Mama, papa en Mientje maken een wandeling.

Ze zien Seppe en zijn mama.

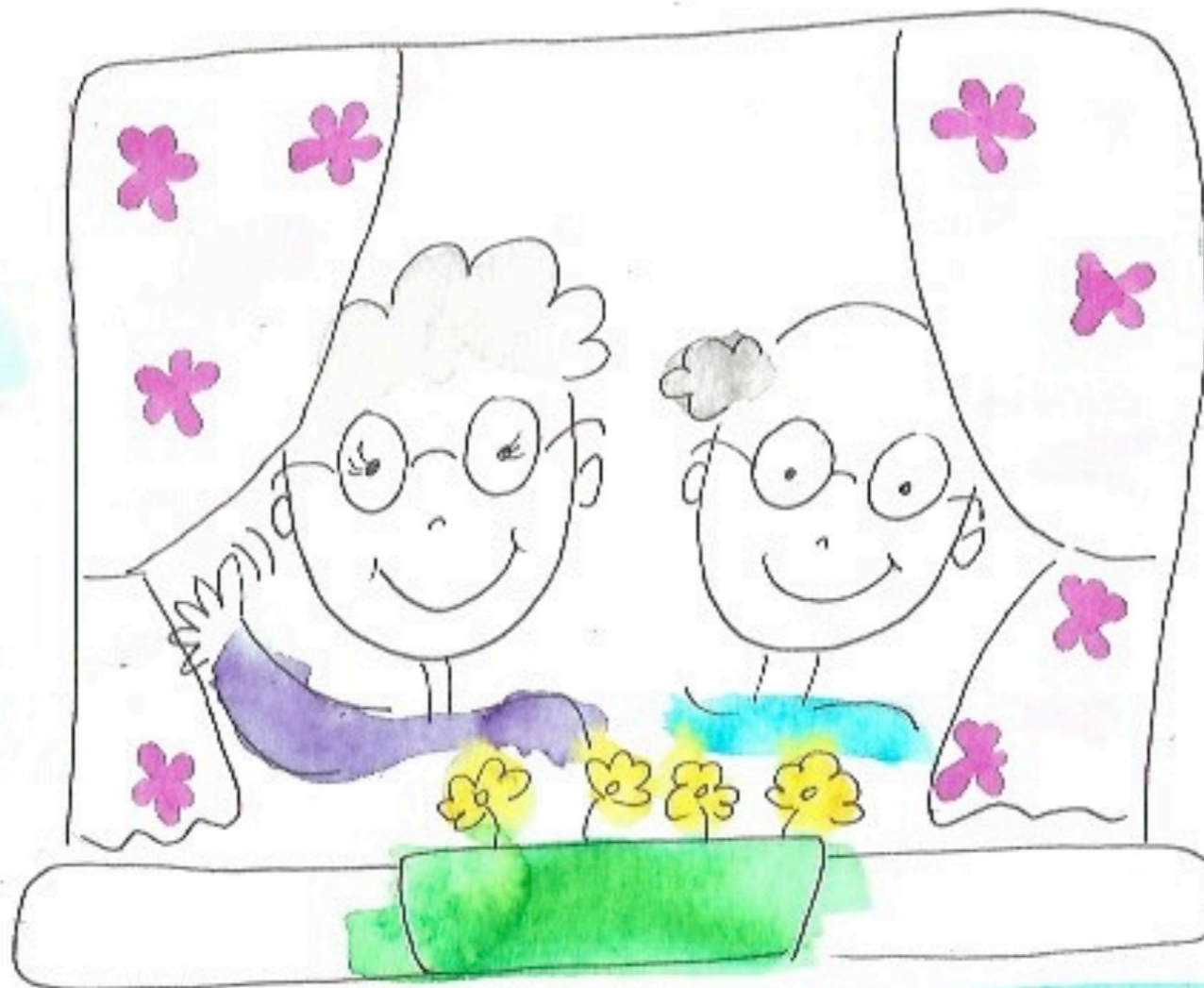
Dag Seppe!

We blijven ver van elkaar.

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

Ze wandelen langs het huis van oma en opa.
Ze zitten achter het raam.
Dag oma en opa!
Mientje doet een dansje!

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

Aan de deur van Buurman zetten ze
soep en een tekening van Mientje!
Het helpt om vlug weer te genezen!

Buurman doet de deur pas open
als Mientje weer weg is.

De monstertjes kunnen ons niet meer prikken!

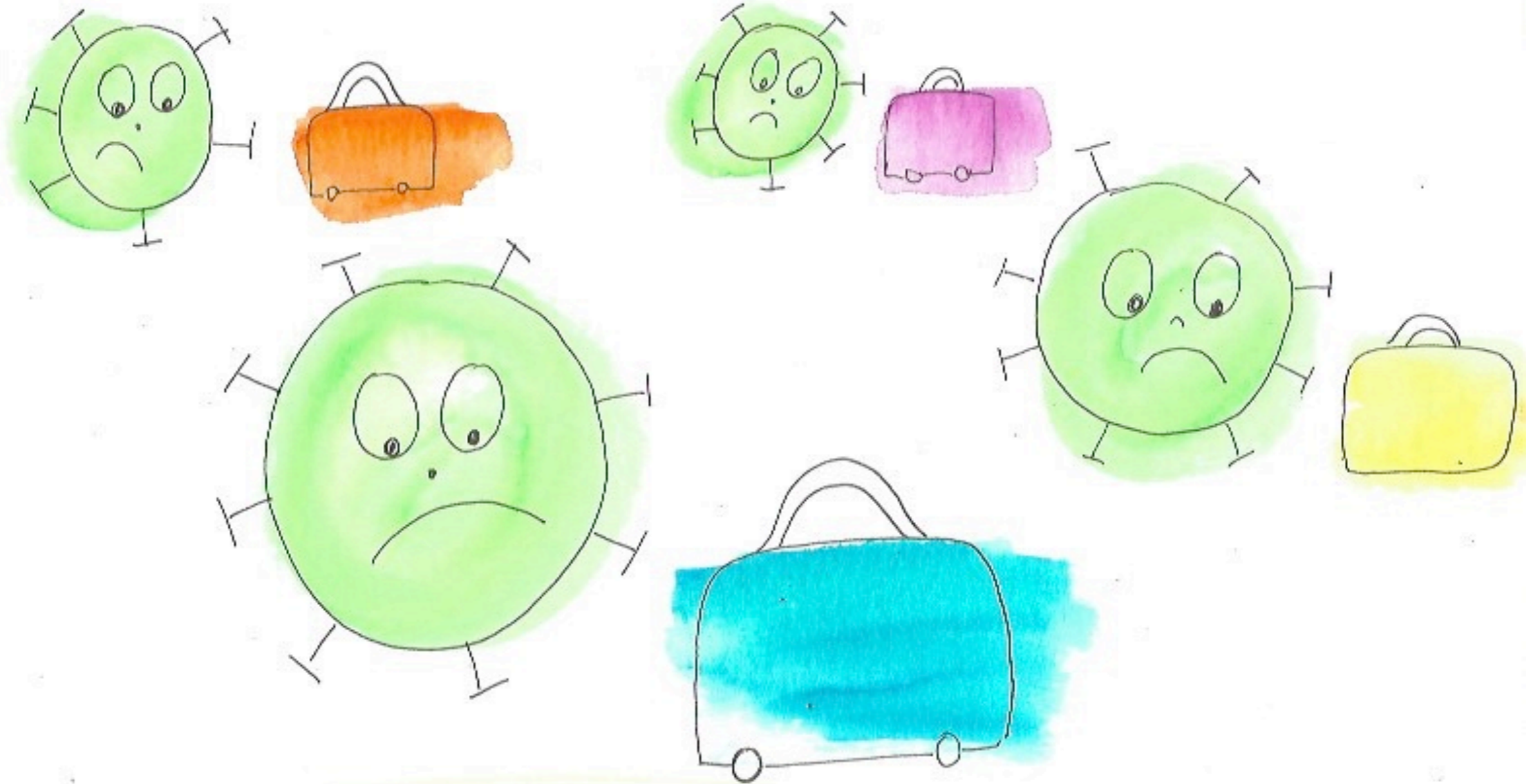
's Avonds ligt Mientje in haar bedje.

‘Zijn er in ons huis ook monstertjes?’
vraagt ze bang.

‘Neen hoor!

Wij wassen flink onze handen,
dan komen de monstertjes niet naar binnen!’

‘En wat gebeurt er nu met de monstertjes?’
‘Die vinden geen mensen meer om te prikken!
Dat vinden ze saai!
Over enkele weken zijn ze weer vertrokken...’

‘Joepie!’ lacht Mientje.
‘Dan kan ik terug naar oma en opa.
Dan zie ik juf Fien en de vriendjes terug’

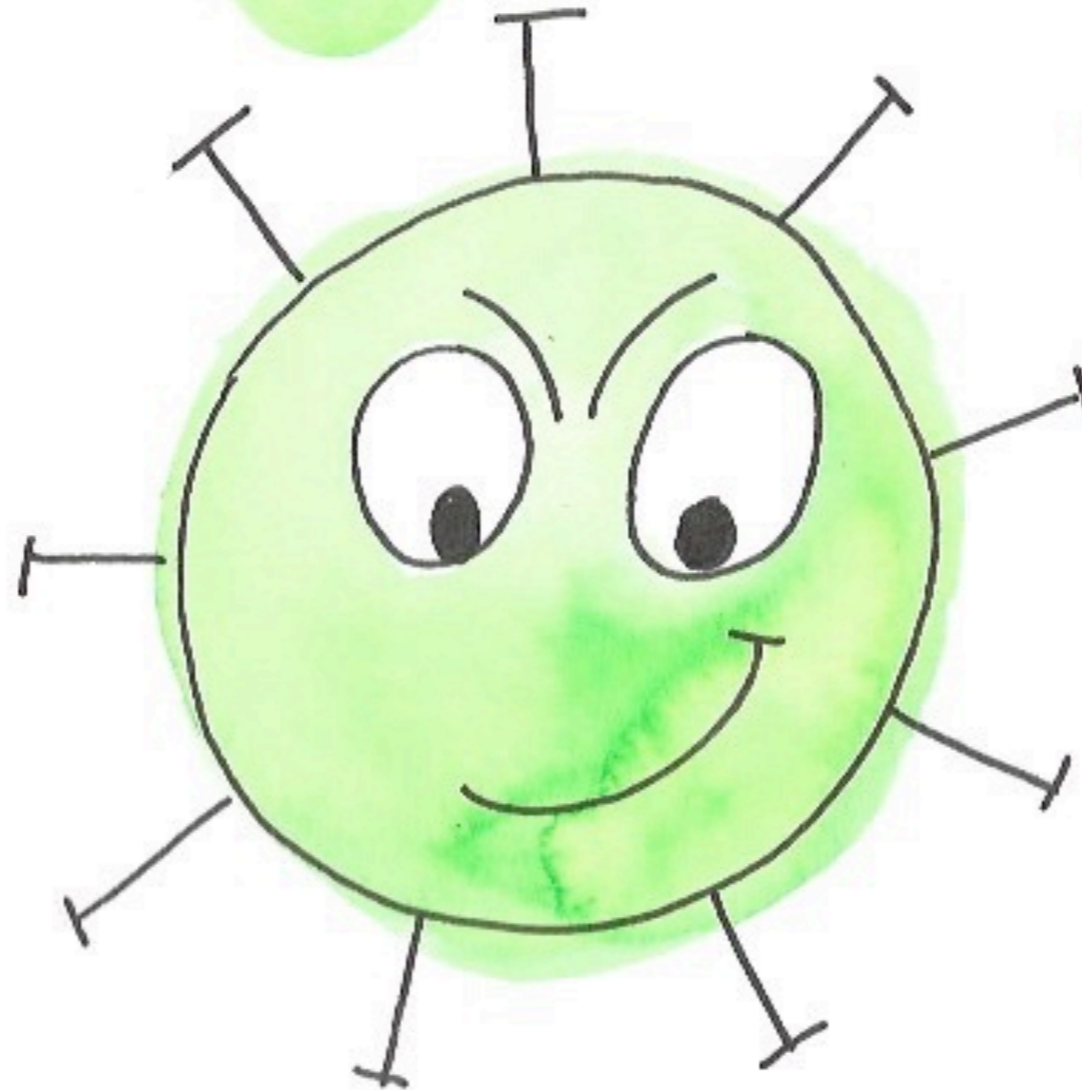

Mientje geeft mama een dikke knuffel.
Dat mag, want in hun huis is het veilig
en kunnen de monstertjes niet meer prikken!

Daaaaag kleine monstertjes!!!!

Dit boekje werd gemaakt door de psychologen van vzw Zeplin en ter beschikking gesteld van de andere Centra voor Ambulante Revalidatie.

Tekst: Goedele Verhaert
Illustraties: studio bon+jour

Maart 2020